

NO VEIG NINGÚ

XI

No veig ningú; mai ningú no m'escriu.

Mire passar la buidor dels meus dies.

Em sé ja mort_però jo visc encara!

Oh clars amics, clares amigues. Pense molt en vosaltres, mes d'altra manera.

He vist el sol arribar al migjorn
amb un espant que no sabia dir.

Amb més espant, amb un espant secret,
ara assistec al seu davallament.

Gentils, els déus em foren generosos
i vaig tastar, avar, totes les coses.
No m'han privat, puc bé dir-ho, de res.
Ara, en mirar aquest sol d'aquest dia,
mire el procés de la meua existencia
com projectat mudament en un mur,
universal, inesborrable ja.

Andrés Estellés, Vicent. "No veig ningú". *Manual de conformitats. Obra completa 3*
Editorial Eliseu Climent. València 1977. Pàg 126